

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. M. i K.M.
przy uczestnictwie K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy K. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy K. M. na rzecz uczestnika postępowania kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił wniosek K. M. i K. M. o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania K. sp. z o.o. z siedzibą w B. odpłatnej służebności przesyłu obciążającej określoną nieruchomość wnioskodawców, a Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z 15 grudnia 2015 r. zmienił częściowo powyższe postanowienie jedynie w zakresie kosztów sądowych, natomiast w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawców.

Sąd Okręgowy uznał, że choć urządzenia przesyłowe pozostawały w posiadaniu uczestnika od lat 1983 - 1985, to jednak bieg terminu zasiedzenia należy liczyć od 5 grudnia 1990 r., gdy uchylony został przepis art. 128 § 1 k.c. przewidujący jednolitą własność państwową i w tej dacie należy oceniać dobrą albo złą wiarę posiadacza urządzeń. Ponieważ poprzednik prawny uczestnika postępowania jako przedsiębiorstwo państwowe wybudował urządzenia przesyłowe na nieruchomości stanowiącej wówczas własność Skarbu Państwa, to miał uzasadnione podstawy do przekonania, że posiada tytuł prawny do korzystania z nich. Był zatem w dobrej wierze i dwudziestoletni okres posiadania w dobrej wierze minął w dniu 5 grudnia 2010 r., a z dniem 6 grudnia 2010 r. uczestnik nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu powyższych urządzeń.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca K. M. jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem wnioskodawcy, skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem brak tożsamości czasowej pomiędzy posadowieniem urządzeń przesyłowych, a objęciem ich w posiadanie w zakresie korzystania z nich w sposób odpowiadający służebności przesyłu wyklucza przyjęcie dobrej wiary posiadacza - poprzednika prawnego uczestnika postępowania. Nie sposób przyjąć, aby w chwili objęcia w posiadanie nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu po stronie poprzednika prawnego uczestnika istniało usprawiedliwione błędne przekonanie co do posiadania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia

i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości oraz że w wyniku tego wydał oczywiście błędne orzeczenie (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Jedynie na marginesie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, iż przy badaniu czy doszło do zasiedzenia przez przedsiębiorcę przesyłowego służebności przesyłu oraz przy ocenie jaką długość okresu zasiedzenia należy przyjąć, decydujące znaczenie ma dobra lub zła wiara w momencie objęcia w posiadanie służebności oraz wynikające z art. 7 k.c. domniemanie dobrej wiary posiadacza; istotna jest przy tym jedynie dobra wiara na początku okresu posiadania, a jej utrata w czasie posiadania nie ma znaczenia (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2014 r. II CSK 520/13 i orzeczenia tam przytoczone).

Zdecydowanie też przeważa w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że budowa przez przedsiębiorstwo państwowe na gruncie Skarbu Państwa urządzeń przesyłowych na podstawie odpowiednich pozwoleń administracyjnych, uzasadnia przyjęcie dobrej wiary przy ocenie, czy i kiedy doszło do zasiedzenia służebności (porównaj między innymi orzeczenia z 8 stycznia 2009 r. I CSK 265/08, z 5 lipca 2012 r. IV CSK 606/11, z 14 listopada 2012 r. II CSK 120/12, z 9 stycznia 2014 r. V CSK 87/13, z 4 czerwca 2014 r. II CSK 520/13, z 14 listopada 2013 r. II CNP 15/13, nie publ.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj